

ΘΥΜΙΑΜΑ

«Θυμιάμά Σοι προσφέρομεν, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, εἰς ὁσμὴν εὐωδίας πνευματικῆς»

Ἑβδομαδιαῖο περιοδικό • Ἀριθμ. φύλ. 37

4 Φεβρουαρίου 2018

Συντάκτης: Ἐπίσκοπος Ἱερραμίας

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΓΟΡΤΥΝΟΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΠΟΛΕΩΣ

ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ
ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΙΩΒ (1)

1. Ζητώ συγγνώμη, ἀδελφοί χριστιανοί, πού καί πάλι ἀλλάζω τήν σειρά τῶν Κυριακάτικων κηρυγμάτων, ἀλλά, μετά ἀπό σκέψη, κατέληξα στήν ἀπόφαση νά ἐγκαινιάσω μία νέα σειρά, πού εἶναι ἡ πιό ἀναγκαία καί πού περιέχει γενικά ὅλες τίς ἄλλες σειρές. Τό ἀνώτερο ἀπό ὅλα τά βιβλία, ἀδελφοί, πού εἶναι βιβλίον θεόπνευστο, τό ὁποῖο πρέπει ὅλοι οἱ χριστιανοί νά τό μελετοῦν καί ὅμως δέν μελετοῦν, εἶναι ἡ ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ! Ἡ Παλαιά καί ἡ Καινή Διαθήκη! Θά ἀρχίσω, λοιπόν, μέ τήν εὐχή τῆς Παναγίας μας, στήν νέα σειρά τῶν κηρυγμάτων μου νά σᾶς παρουσιάζω ἕνα-ἕνα βιβλίον τῆς Ἁγίας Γραφῆς, μιλώντας γενικά γιά τό περιεχόμενό του καί τά διδάγματά του. Στό σημερινό μας κήρυγμα θά μελετήσουμε τό βιβλίον τοῦ Ἰώβ. Εἶναι ἕνα βιβλίον τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Τό βιβλίον αὐτό εἶναι πολύ ἐνδιαφέρον γιατί ἐξετάζει τό θέμα τῆς θεοδικίας. Κατά πόσον δηλαδή ὁ Θεός εἶναι δίκαιος, ἀφοῦ ὑποφέρουν καί πάσχουν οἱ δίκαιοι ἄνθρωποι.

2. Ὁ Ἰώβ ἦταν ἕνας πολύ θεοφοβούμενος ἄνθρωπος, πού ζοῦσε στήν παλαιά ἐποχή, τήν ἐποχή τοῦ πατριάρχου Ἀβραάμ. Ζοῦσε στήν Αὐσίτιδα χώρα, πού βρίσκεται πέρα μακριά στήν Ἀραβία, νότια καί δυτικά τῆς Νεκρᾶς θαλάσσης. Πίστευε στόν ἀληθινό Θεό, τόν Γιαχβέ, χωρίς νά εἶναι Ἰσραηλίτης. Αὐτό εἶναι πολύ σημαντικό, γιατί βλέπουμε ὅτι ἡ πίστη στόν ἀληθινό Θεό δέν ἦταν μόνο στούς Ἰσραηλίτες, ἀλλά καί ἄλλοι, πέραν ἀπό τήν γῆ τοῦ Ἰσραήλ, ὑπῆρχαν ἄνθρωποι πού λάτρευαν τόν ἀληθινό Θεό. – Ὁ Ἰώβ ἦταν πολύ εὐσεβῆς πρὸς τόν Θεό καί πολύ πλούσιος. Ὁ Σατανάς ὅμως, πού θέλει πάντα τό κακό μας, ἀμφισβήτησε στόν Θεό τήν ἀρετή τοῦ Ἰώβ καί ὁ Θεός, γιά νά φανεῖ ἡ ἀρετή τοῦ Ἰώβ, ἐπέτρεψε στόν Σατανά νά τόν πειράξει. Καί ὁ Σατανάς κατέρριψε τόν Ἰώβ ἀπό τήν μεγάλη εὐτυχία πού εἶχε σέ βαθειά δυστυχία μέ τό νά χάσει ὅλα τά ὑπάρχοντά του καί τά παιδιά του καί τελικά καί αὐτή τήν ὑγεία του. Τρεῖς φίλοι, ὁ Ἐλιφάζ, ὁ Βαλδάδ καί ὁ Σωφάρ, ἔρχονται τώρα στόν Ἰώβ γιά νά τόν παραμυθήσουν, ἀλλά γιά ἐπτὰ ἡμέρες παραμένουν ἄφωνοι ἀπό τήν θλίψη τους γιά τό θέαμα τοῦ Ἰώβ πού βλέπουν (κεφ. 1 καί 2).

3. Τήν σιωπή τῶν ἐπισκεπτῶν του τήν λύει ὁ ἴδιος ὁ Ἰώβ καταρώμενος μέ δυνατό παράπονο τήν ἡμέρα τῆς γεννήσεώς του γιά τά ἀδικαιολόγητα παθήματά του. Ἔτσι δίνεται ἀφορμή γιά τήν συζήτηση τοῦ θέματος τοῦ βιβλίου, κατά πόσον, δηλαδή, συμβιβάζονται τά παθήματα τῶν δικαίων πρὸς τήν δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ (κεφ. 3).

Καθένας ἀπό τούς τρεῖς φίλους, μέ ἀρχή τόν Ἐλιφάζ, λαμβάνει τόν λόγο γιά συζήτηση τοῦ θέματος καί ὁ Ἰώβ ἀπαντᾷ στόν καθένα ἀπ' αὐτούς· καί αὐτό συμβαίνει τρεῖς φορές (κεφ. 4-14. 15-21. 22-26). Οἱ τρεῖς φίλοι ξεκινοῦν ἀπό τήν ἀλήθεια ὅτι ὁ Θεός εἶναι δίκαιος. Ὁμοίως αὐτοί γνωρίζουν καί τήν ἄλλη ἀλήθεια, τήν ὁποία βλέπουμε σέ πολλά σημεῖα τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καί ἰδιαίτερα στό Ψαλτήριον, ὅτι τά δεινοπαθήματα ἔρχονται στούς ἄνθρώπους ὡς τιμωρίες τους γιά τά ἁμαρτήματά τους. Καί γι' αὐτό συνιστοῦν στόν Ἰώβ μετάνοια, γιατί μπορεῖ νά τιμωρεῖται ἀπό τόν Θεό γιά κάποιο διαπραχθέν ἁμάρτημά του. Τά λόγια αὐτά τῶν φίλων ἐπισκεπτῶν στενοχώρησαν πολύ τόν Ἰώβ, γι' αὐτό καί τούς ἀποκαλεῖ «κακοῦς παραμυθητές». Τό ὅτι τά παθήματα τῶν ἀνθρώπων μπορεῖ νά συμβαίνουν ὡς τιμωρία γιά τά ἁμαρτήματά τους τό γνωρίζει ὁ Ἰώβ. Ἀλλά γνωρίζει καλά τήν ἀθωότητά του καί γι' αὐτό δέν δέχεται τήν ἐρμηνεία τῶν φίλων του ὅτι τιμωρεῖται ἀπό τόν Θεό γιά κάποιο ἁμάρτημά του. Στήν συνέχεια ὅμως ὁ Ἰώβ παρασύρεται καί ἐκφράζει ἀμφιβολία γιά τήν δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ στόν κόσμον αὐτό καί λέγει ὅτι ὑπάρχουν καί ἄδικα παθήματα καί

σ' αυτά συγκαταλέγει τὰ δικά του δεινοπαθήματα. Μέ αυτά πού εἶπε ὁ Ἰώβ σάν νά λύγισε καί νά ἀμφέβαλε στήν δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ καί σάν νά ἤγγισε τὰ ὅρια τῆς βλασφημίας. Ὁμολογεῖ ὅμως ἀμέσως τήν πίστη του στήν σοφία καί τήν δύναμη τοῦ Θεοῦ καί ἐκφράζει τήν ἐλπίδα ὅτι θά δικαιωθεῖ καί θά ἀποκατασταθεῖ (βλ. κ. 19 καί 28).

4. Ἐνῶ οἱ τρεῖς ἐπισκέπτες εἶχαν φιμωθεῖ ἀπό τόν Ἰώβ καί σιώπησαν, ἐμφανίζεται στήν σκηνή ἄλλο πρόσωπο, ὁ Ἐλιούς, σάν προάγγελος τοῦ Θεοῦ. Αὐτός ἐλέγχει καί τούς τρεῖς φίλους, γιατί σιώπησαν, χωρίς νά ἔχουν τίποτε ἄλλο νά ποῦν, γιά υπεράσπιση τῆς δικαιοσύνης τοῦ Θεοῦ, ἀλλά ἐλέγχει καί τόν Ἰώβ γιά τούς προκλητικούς του λόγους κατά τοῦ Θεοῦ. Ὁ Ἐλιούς υπεραμύνεται τήν δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ καί μάλιστα ὁμιλεῖ γιά τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ὡς αἰτία τῶν παθημάτων τῶν ἀνθρώπων. Αὐτό πάλι ἀποτελεῖ μιά περισσότερη ἔρευνα στό θέμα, περί τῆς αἰτίας τῶν παθημάτων. Μέ τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ τὰ δεινοπαθήματα τῶν ἀνθρώπων σέ ἄλλους μέν γίνονται μέσο ἐξιλεωτικό γιά τὰ ἀμαρτήματά τους· σέ ἄλλους δέ τὰ παθήματά τους γίνονται μέσο καθαρτικό καί θεραπευτικό καί μέσο ἀνάδειξης τῆς ἀρετῆς τους. Γιά ὅλους στά χέρια τοῦ πανσόφου Θεοῦ τὰ παθήματα τῶν ἀνθρώπων γίνονται σωτήριο μέσο (κ. 32-37).

5. Παρά ταῦτα, καί μέ τὰ λόγια τοῦ Ἐλιούς, δέν διευκρινίστηκε τελείως ἡ σημασία τῶν παθημάτων στόν ἄνθρωπο. Γι' αὐτό, ἀκούγεται ἐν μέσῳ «λαίλαπος καί νεφῶν», ὅπως ἀρμόζει σέ θεοφάνεια, ἡ φωνή τοῦ Γιαχβέ, ὁ Ὅποιος λέγει στόν Ἰώβ ὅτι τὰ πάντα στόν κόσμο διακηρύττουν τήν παντοδυναμία, τήν πανσοφία, τήν δικαιοσύνη καί τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ· ἀλλά ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀνίκανος νά ἐξιχνιάσει τίς ἀνεξερεύνητες βουλές τοῦ Θεοῦ· καί ἰδιαίτερα ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀνίκανος νά κρίνει τόν Θεό. Ὁ Ἰώβ μέ βαθεῖα ταπείνωση δέχεται τούς λόγους τοῦ Θεοῦ πρὸς αὐτόν καί ἐκδηλώνει εἰλικρινῆ μετάνοια γιά τὰ ἀμφίβολα λόγια πού εἶπε περί τῆς δικαιοσύνης τοῦ Θεοῦ καί δηλώνει ὑποταγή στίς ἐντολές Του (κ. 38,1-42,6).

6. Στόν ἐπίλογο τοῦ ἔργου ὁ Γιαχβέ ἐλέγχει τούς φίλους τοῦ Ἰώβ, γιατί θέλοντες νά υπερασπίσουν ἐσφαλμένα τήν δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ ἠδίκησαν τόν Ἰώβ· ἀλλά, μέ τήν μεσιτεία τοῦ Ἰώβ, τούς συγχωρεῖ. Τέλος, ὁ Θεός ἀποδίδει στόν Ἰώβ τήν υἰεῖα του καί τήν εὐτυχία του ἀνώτερη ἀπό τήν παλαιά (42,7-17). Ἡ λύση τοῦ δράματος γίνεται μέ τήν ἀπό τόν Θεό ἐπιβεβαίωση τῆς ἀρετῆς τοῦ Ἰώβ. Ἡ ἐπιβεβαίωση ὅμως αὐτή γίνεται μέ τήν ταπεινόφρονα ὑποταγή τοῦ Ἰώβ στίς θεῖες βουλές. Αὐτό πάλι γίνεται καί προϋπόθεση γιά τήν ἀποκατάσταση τῆς εὐτυχίας τοῦ Ἰώβ, σέ πολύ ὑψηλότερο βαθμό ἀπό τήν πρώτη εὐτυχία, ὅπως εἴπαμε. Καί αὐτό πάλι συμβολίζει τήν μελλοντική μακαριότητα τῶν δικαίων τῆς Καινῆς Διαθήκης, τήν ὁποία θά ἀπολαύσουν μέ τήν στερεή πίστη τους στόν Θεό. «Ὁ δέ δίκαιος ἐκ πίστεως ζήσεται» (Ἄβ. 2,4). Ἔχουμε ὑπ' ὄψιν, χριστιανοί μου, τούς λόγους τοῦ ἀποστόλου Παύλου ὅτι «οὐκ ἄξια τὰ παθήματα τοῦ νῦν καιροῦ πρὸς τήν μέλλουσαν δόξα ἀποκαλυφθῆναι εἰς ἡμᾶς» (Ρωμ. 8,18)!

Στό ἐπόμενο κήρυγμά μας θά μιλήσουμε γιά τὰ ἰδιαίτερα θεολογικά σημεῖα πού μᾶς προσφέρει τό βιβλίό τοῦ Ἰώβ.

Μέ πολλές εὐχές,
† Ὁ Μητροπολίτης Γόρτυνος καί Μεγαλοπόλεως Ἱερεμίας

Γιά πνευματική ἐπικοινωνία μαζί σας στείλετε, ἂν θέλετε, μήνυμα στό τηλ. 6976013647 καί θά ἀπαντήσω.

Τό παρόν περιοδικόν ἐκδίδει τό Ἱερόν Προσκύνημα Ἁγ. Θεοδώρας Βάστας Μεγαλοπόλεως πρὸς πνευματικὴν ὠφέλειαν τῶν προσκυνητῶν τῆς.